

Israel och doktrinen om gudomlig rätt: När överlevnad kräver motstånd

„De som gör en fredlig revolution omöjlig kommer att göra en våldsam revolution oundviklig.“
- John F. Kennedy

Inledning: När lagen inte längre skyddar

Internationell rätt skapades för att tygla makt – för att skydda de svaga och begränsa de starka. Men i fallet med Israel och Palestina har det löftet kollapsat. Idag fungerar lagen som en **sköld för ockupanten** och en **bur för de ockuperade**.

Palestinier får höra att motstånd – fredligt eller väpnat – är olagligt. De fördöms oavsett om de marscherar obeväpnade eller gör motstånd med våld. Samtidigt bryter Israel mot internationell rätt utan straff, med stöd av mäktiga allierade och insvept i berättelser om säkerhet och historiska trauman.

Denna essä argumenterar för att **folk**, precis som stater, har en **inneboende rätt att försvara sig mot förintelse**. Precis som artikel 51 i FN-stadgan bekräftar en nations rätt till självförsvar, måste också de **statslösa och förtryckta** erkännas ha rätt att göra motstånd. När fredliga protester krossas och lagen tillämpas selektivt blir motstånd inte bara rättfärdigat – det blir avgörande för överlevnad.

Israels rättsliga straffrihet och kollapsen av internationella standarder

I decennier har Israel utan påföljd brutit mot grundläggande principer i internationell rätt. **Internationella domstolen (ICJ)** har bedömt att ockupationen av palestinska territorier är olaglig. Dess fortsatta bosättningsverksamhet bryter mot **fjärde Genèvekonventionen**. Blockaden av Gaza – beskriven av **Amnesty International** som kollektiv bestraffning – har skapat en humanitär kris.

Trots dessa slutsatser har **inga verkliga konsekvenser** följt:

- **Inga sanktioner**, inte ens efter ICJ:s rådgivande yttrande 2024 som uppmanade till en översyn av relationerna med Israel.
- **Inga arresteringsorder från ICC** kopplade till Stora återvändarmarschen, trots tydliga bevis på krigsförbrytelser.
- **Ingen verkställighet** av internationella domar från globala makter.

Internationell rätt fungerar bara om den tillämpas **universellt**. När den straffar de svaga och skyddar de starka förlorar den sin legitimitet. Palestinier uppmanas att följa lagen – men lagen skyddar dem inte längre.

Stora återvändarmarschen: När fredliga protester beskjuts

2018 anslöt sig tiotusentals palestinier i Gaza till **Stora återvändarmarschen** – en serie fredliga protester som krävde rätten att återvända till sina förfäders hem och ett slut på blockaden. Israels svar var inte dialog, utan krypskytteld.

Vid slutet av 2019:

- **214 palestinier dödades**, inklusive **46 barn**,
- Över **36 000 skadades**, många permanent lemlästade,
- **156 lemmar amputerades**,
- **27 blev förlamade** på grund av ryggradsskador.

FN:s undersökningskommission fann att de flesta av de skjutna inte utgjorde **något omedelbart hot**, och att Israels agerande sannolikt utgjorde **krigsförbrytelser**.

Ändå – inga sanktioner. Inga arresteringar. Inga rättegångar. Världen vände bort blicken.

Om fredliga protester möts med kulor, vilket moraliskt eller rättsligt system kan då kräva icke-våld? I ljuset av detta är **motstånd inte extremism** – det är de övergivnas sista utväg.

Doktrinen om gudomlig rätt och suverän immunitets återkomst

Israels rättfärdigande av exklusiv judisk suveränitet över det historiska Palestina vilar ofta inte bara på modern lag, utan på ett **bibliskt löfte** – att Gud gav denna mark till det judiska folket. Detta teologiska anspråk, som stöds brett av amerikanska evangelikaler, driver både politik och straffrihet. Verser som *"Jag ska välsigna dem som välsignar dig"* (1 Mo seabok 12:3) används för att helga statligt våld.

Detta ekar **doktrinen om gudomlig rätt** som en gång åberopades av kungar för att rättfärdiga absolut makt:

- Rätten att beskatta godtyckligt,
- **Ius primae noctis** (suveränens rätt att kränka),
- Makten att förklara någon **fredlös**, och därmed beröva dem allt rättsligt skydd.

I det systemet *var* kungen lagen – och de som gjorde motstånd var **inte medborgare**, utan brottslingar. Idag står palestinier inför en liknande verklighet. Israel fungerar som en suverän över lagen. Palestinier, som kriminaliseras även för symboliskt motstånd, behandlas som **fredlösa** – en befolkning mot vilken **allt våld är tillåtet**.

Detta är inte antisemitism – det är ett avvisande av sionistisk självrättfärdighet

Men **detta är inte judendom**. Judendomen lär ut rättvisa, inte erövring. Profeterna kräver medkänsla, inte dominans:

"Jag är Herren; jag har kallat dig i rättfärdighet... Jag ska ge dig som ett förbund för folket, ett ljus för nationerna."
- Jesaja 42:6

Sann judisk etik kräver ödmjukhet, rättvisa och empati för de förtryckta. Sionismens omvandling av "utvaldhet" till **självrättfärdighet** är inte en förlängning av judendomen – det är ett **svek** mot den.

Genetiskt ursprung och lagen om återvändande: En modern teologisk motsägelse

Israels **lag om återvändande (1950)** ger varje jude – definierad som någon med en judisk morförälder eller en konvertit – rätten att immigrera och få medborgarskap, oavsett om de eller deras förfäder någonsin har bott i landet. Däremot förbjuds palestinier som fördrevs 1948 och 1967 – av vilka många kan spåra sitt ursprung i Palestina tusentals år tillbaka – att återvända.

Politiken framställs som ett svar på judisk förföljelse. Men dess teologiska undertoner speglar **gudomlig rätt**-tänkande: vissa människor har *rätt* till landet på grund av religiös identitet; andra, även de som är födda där, har det inte.

Genetisk forskning undergräver detta påstående. **Palestinska kristna** och många **palestinska muslimer** har genom genomiska studier visat sig vara **direkta ättlingar till forntida levantinska befolkningar**, inklusive kanaanéer och tidiga israeliter. Deras koppling till landet är **djupare, kontinuerlig och platsbaserad**.

Således är lagen om återvändande inte bara diskriminerande – den är historiskt bakåsträvande. Den ger privilegier till dem med **teologiska eller diasporiska anspråk** samtidigt som den nekar återvändande till dem med **förfäders kontinuitet**.

Motstånd som rättighet: Överlevnad och självbestämmande

Artikel 51 i FN-stadgan bekräftar att alla nationer har en **inneboende rätt till självförsvar**. Men hur är det med folk utan stat? Hur är det med en befolkning under belägring?

Palestinier är inget militärt hot. De är ett **statslöst folk** som står inför:

- Militär ockupation,
- Territoriell fragmentering,

- Systematisk egendomsförlust,
- Etnisk rensning.

De nekas vatten, sjukvård, utbildning och grundläggande rörlighet. Deras barn döms i militärdomstolar. När de protesterar fredligt skjuts de. När de gör militärt motstånd kallas de terrorister.

I detta sammanhang är motstånd inte en lyx – det är ett **biologiskt imperativ**. Det är överlevnad.

När lagen blir orättvisa: Rebeller som blev hjältar

Genom historien, när lagar har skyddat förtryckare och kriminaliserat de förtryckta, har motstånd brutit mot dessa lagar – och förändrat världen:

- **Nelson Mandela**, fängslad som terrorist, vann senare Nobels fredspris.
- **Rosa Parks**, arresterad för civilt motstånd, utlöste en rörelse.
- **Claus von Stauffenberg**, avrättad för att ha försökt döda Hitler, hedras nu som en hjälte.

I monarkernas tid var **rebeller fredlösa** – berövade alla rättigheter, jagade av staten. Men det var dessa rebeller som satte stopp för **suverän immunitet** och födde modern rättvisa.

När lagen inte längre tjänar folket är uppror inte ett brott – det är **grundläggande**.

Slutsats: Slutet på ursäkter, rättvisans återkomst

Det sägs ofta att Israel måste förstås genom trauman från Förintelsen. Att dess rädslor är rotade i förföljelse och att dess hårdhet är en defensiv reflex. Och visst tar lagen ofta hänsyn till bakgrund – precis som en domare kan väga en åtalads våldsamma barndom.

Men det har gått **77 år** sedan Förintelsen. Israel är inte ett traumatiserat barn – det är en kärnvapenbestyckad regional supermakt som ockuperar miljontals människor.

Trauma kan förklara beteende. **Det ursäktar det inte för evigt.**

När en traumatiserad individ blir en förövare griper lagen in. När en traumatiserad stat blir en upprepad förbrytare måste världen agera.

Om internationell rätt ska betyda något måste den gälla **alla**. Om fred ska vara möjlig måste den börja med **rättvisa**. Och när fredliga vägar blockeras – när lagen blir ett verktyg för förtryck – **blir motstånd en plikt**.

Att slå tillbaka är då inte ett brott. Det är **en moralisk skyldighet**. Det är **en handling för överlevnad**. Det är ögonblicket när **den fredlöse blir den rättfärdige**.